

สถานที่ Stoney Sept

...

ขณะที่เธอนั่งอยู่ในห้องโถงรวมในเสื้อผ้าแบบเด็กผู้หญิงที่ดูเง่า อาร์ยาจำสิ่งที่ซีริโอ ฟอเรลเคยบอกเธอได้ เคลือบ
ลับของการมองเห็นสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า เมื่อเธอมอง เธอเห็นหญิงสาวคอยให้บริการจำนวนมากเกินกว่าที่โรงแรม
ใดจะต้องการ ส่วนใหญ่ล้วนอายุน้อยและหน้าตาดี เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ ชายหนุ่มหลายคนเริ่มเข้ามาในโรงแรม
พวกเขาไม่เสียเวลาอยู่ในห้องโถงรวมนานนัก แม้ทอมจะเริ่มบรรเลงพิณไม้ของเขาและร้องเพลงหญิงสาวทั้งหก
ในสระน้ำ บันไดไม้ที่ทั้งเก่าและชันส่งเสียงดังเอี้ยดทุกครั้งที่มีชายหนุ่มพาเด็กสาวขึ้นไปชั้นบน

"ข้าเดาว่าที่นี่คือห้อง" เธอกระซิบกับเกนดรี

"เจ้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าห้องคืออะไร"

"ข้ารู้" เธอยืนยัน "มันเหมือนกับโรงแรม แต่มีเด็กสาว"

เขาหน้าแดงอีกครั้ง "ถ้าอย่างนั้นเจ้ามาทำอะไรที่นี่ล่ะ" เขาถาม
"ห้องไม่ใช่สำหรับหญิงสาวผู้สูงศักดิ์ ทุกคนรู้เช่นนั้น"

หนึ่งในเด็กสาวนั่งลงบนม้านั่งข้างเขา "ใครคือหญิงสาวสูงศักดิ์ เจ้าตัวเล็กผอมแห้งนี่นะหรือ" เธอมองอาร์ยาแล้ว
หัวเราะ "ข้าเองคือลูกสาวของพระราชินี"

อาร์ยารู้ว่าเธอกำลังถูกล้อเลียน "เจ้าไม่ใช่"

"บางทีอาจจะใช่" เด็กสาวยกไหล่ ทำให้เสื้อคลุมเลื่อนหลุดจากไหล่ข้างหนึ่ง
"พวกเขาพูดกันว่าพระราชินีโรเบิร์ตมีอะไรกับแม่ข้าตอนที่เขาซ่อนตัวอยู่ที่นี่เมื่อครั้งสงคราม ไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้มี
อะไรกับเด็กสาวทุกคนที่นี่หรอกนะ แต่เลสลินบอกว่าเขาชอบแม่ข้ามากที่สุด"

เด็กสาวมีผมเหมือนพระราชินีก่อน อาร์ยาคิด เส้นผมหนาสีดำเหมือนถ่าน แต่นั่นไม่มีความหมายอะไรเลย
เกนดรีก็มีเส้นผมแบบเดียวกัน ผู้คนมากมายมีผมสีดำ

"ข้าชื่อเบลลา" เด็กสาวบอกเกนดรี "เจ้าอยากสั่งกระดิ่งของข้าไหมล่ะ"

"ไม่" เขาตอบเสียงห้วน

"ข้าพนันเลยว่าเจ้าอยาก" เธอใช้มือลูบไปตามแขนของเขา "ข้าไม่คิดค่าบริการกับเพื่อนของธอโรสและเทพแห่ง
แสงสว่าง"

"ข้าบอกว่าไม่" เกนตรีผุดลุกขึ้น เดินออกห่างจากโต๊ะและออกไปข้างนอก

เบลลาหันมาหาอาร์ยา "เขาไม่ชอบผู้หญิงหรือ"

อาร์ยาพยักไหล่ "เขาแค่เงาะนั่นแหละ เขาชอบชัตหมวกเกราะและใช้ค้อนตีดาบ"

เบลลาดึงเสื้อขึ้นมาปิดไหล่และเดินไปคุยกับแจ๊ค ก่อนที่เธอจะนั่งลงบนหน้าตักของเขา หัวเราะคิกคักและดื่มเหล้าองุ่นจากแก้วของเขา กรีนเบียร์ดื่มเด็กสาวนั่งอยู่บนเข่าข้างละหนึ่งคน แอ่งกายหายไปกับหญิงสาวมีกระและเล่มก็หายไปด้วยเช่นกัน ทอมนั่งอยู่ข้างเตาผิง กำลังร้องเพลงหญิงสาวที่เบ่งบานในฤดูใบไม้ผลิ

อาร์ยาจับเหล้าองุ่นจากแก้วที่หญิงสาวผมแดงรินให้กับเธอและฟังเสียง ที่ลานกว้างมีคนตายเน่าเปื่อยอยู่ในโรง แต่ข้างในโรงแรมทุกคนสนุกสนาน ยกเว้นแต่เธอรู้สึกว่บางคนกำลังหัวเราะมากเกินไป

มันเป็นเวลาอันเหมาะที่จะแอบหนีออกไปและขโมยม้า แต่อาร์ยาไม่เห็นว่ามันจะช่วยเธอได้อย่างไร เธอสามารถขี่ม้าไปได้ถึงประตูเมือง ผู้คุมนั้นไม่มีวันยอมให้เธอผ่านไปได้ หรือถ้าเขายอม ฮาร์วินก็จะตามเธอไป หรืออาจจะเป็นนักล่ากับสุนัขของเขา เธอหวังว่าเธอมีแผนที่ของเธออยู่ เธอจะได้รู้ว่าที่นี้อยู่ห่างจากริเวอร์รันแคไหน

เมื่อแก้วของเธอว่างเปล่าเธอก็เริ่มรู้สึกง่วงนอน เกนตรียังคงไม่กลับมา ทอมยังคงร้องเพลงและจุมพิตเด็กสาวไม่ซ้ำหน้าเมื่อร้องจบแต่ละท่อน

ที่มุมห้อง เล็มกับฮาร์วินนั่งคุยกับแทนซี หญิงสาวผมแดงด้วยเสียงต่ำ

"...ใช้เวลาค่าคืนในห้องซังของเจมี" เธอได้ยินหญิงสาวพูด "เธอกับหญิงสาวอีกคนหนึ่ง คนที่แทงเรนลี ทั้งสามคนอยู่ด้วยกันและเช้าวันนั้นท่านหญิงแคทลีนก็ตัดโซ่ปล่อยเขาไปเพราะความรัก" เธอหัวเราะเบาๆในลำคอ

มันไม่จริง อาร์ยาคิด เธอไม่มีวันทำเช่นนั้น เธอรู้สึกเศร้า โกรธและเสียใจในเวลาเดียวกัน

ชายแก่หนึ่งลงข้างเธอ "เจ้าคือสาวน้อยแสนสวยนี่นา" ลมหายใจของเขามีกลิ่นเหม็นราวกับคนตายที่อยู่ในโรงข้างนอกและตาที่กระหายของเขามองเธอขึ้นและลง "สาวน้อยของข้ามีชื่อหรือไม่"

ชั่วอึดใจหนึ่งเธอคิดว่าเธอควรจะเป็นใคร เธอไม่ใช่หญิงบริการแต่เธอ也不能เป็นอาร์ยาได้เช่นกัน ยิ่งกับคนเมาตัวเหม็นที่เธอไม่รู้จัก "ข้า..."

"เธอเป็นน้องสาวของข้า" เกนตรีวางมือที่ไหล่ของชายแก่และบีบ "อย่ายุ่งกับเธอ"

ชายคนนั้นหันไปเตรียมที่จะมีเรื่อง แต่พอเขาเห็นขนาดตัวของเกนตรีเขาก็เปลี่ยนใจ "น้องสาวของเจ้าหรือ เจ้าเป็นพี่ชายประเภทไหนกัน ข้าไม่มีวันพาน้องสาวของข้ามาที่ช่อง" เขาลุกขึ้นจากม้านั่งและเริ่มมองหาเด็กสาวคนใหม่

"ทำไมเจ้าถึงพูดแบบนั้น" อารยาลุกขึ้นยืน "เจ้าไม่ใช่พี่ชายของข้า"

"ก็ใช่นะลิ" เขาพูดด้วยความโกรธ "ข้ามันต่ำต้อยเกินกว่าจะเกี่ยวข้องกับท่านหญิงผู้สูงศักดิ์"

อารยาผงะกับความโกรธในน้ำเสียงของเขา "ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น"

"เจ้าหมายความว่าตามนั้นแหละ" เขานั่งลงบนม้านั่งถือด้วยเหล้าอุ่นไว้ในมือทั้งสองข้าง

"ไปให้พ้น ข้าอยากนั่งดื่มอย่างเงียบสงบ เสร็จแล้วบางทีข้าอาจจะไปหาเด็กสาวผมดำคนนั้นและสันกระดิ่งของเธอเสีย"

"แต่..."

"ข้าบอกว่าไปให้พ้น ท่านหญิงของข้า"

อารยาหันหลังและทิ้งเขาไว้ตรงนั้น เจ้าหัวกระตึงโง่เง่า นั่นละสิ่งที่เขาเป็น เชิญเขาไปสันกระดิ่งของเด็กสาวทุกคนที่เขาต้องการ มันไม่มีความหมายอะไรเลยกับเธอ